

TRIA DE POEMES DEL RECULL
Sol cec – Itij aderghal

de *Salem Zenia*
traducció: *Carles Castellanos*
(L'accent. Girona, 2008)

El té Déu ben lligat

Heu fet l'home un drap brut,
una pedra a la boca.

No heu permès mai la pau,
l'esperança ha fugit.

Teniu el cor molt dur,
la vida no val res.

El món ja és al sac
i el té Déu ben lligat.

Sóc vivent testimoni

Sóc vivent testimoni
dels crims que heu perpetrat
en nosaltres.

El vostre mal inic
ha arrelat dintre nostre
i anirà germinant.

Tingueu present, però, que jo seré el vostre hoste,
que establiré una casa
dins de les vostres ments.

Us faré tremolar davant la nova llum.
I dins els vostres somnis
habitaré per sempre.

Amor

La lluna s'ha esmunyit
darrere les muntanyes;
ja comença l'exili.

La mesquita ben plena,
fins al pas del llindar.
Millor que avui, ahir.

D'esquenes a la vida,
tot sovint discutim
de coses impossibles.

Cercant una llumeta enmig de la tenebra
ja no veiem ben res
de la lluna del cel.

El seny ja s'ha assecat.
Han cavat en el cor
per a fer-hi un refugi.

Escupen a la vida.
L'horitzó està barrat
quan s'oblida l'amor.

Ruptura

El meu cor és amb tu
i m'ha deixat ben buit, com càntir exhaurit.

I n'estic tan gelós perquè a tu s'abalança
que per això hem trencat.

El meu cor i jo, no parem d'enganxar-nos
car em barra el camí que em porta al meu amor.

Ell sí que t'ha guanyat i a mi m'ha deixat sol
Pietat, estimada, uneix-me amb el meu cor!

La meva ànima

La meva ànima és
aquella oreneta
que només canta en veure't
puix ets sa primavera.

La meva ànima és
aquell bell esparver
que voleia en el vent
que transporta el teu flaire.

La meva ànima és
com aquell pobre boig
que encalça en va la pau
si mai tu l'abandones.

La meva ànima no
sabrà trobar repòs
fins que tu hi cremaràs
com un foc eternal.

Hivern

Jo voldria només un dia sol d'estiu
i a la resta, en ple hivern,
l'escalf del teu foc viu.

El meu tió espurneja
i crema de desig
alçant-se cap al cel.

Retrunyen les muntanyes, presagi de tempesta
els núvols ja cedeixen,
raja aigua dins el foc.

El teu perfum

El teu perfum m'arriba talment com una brisa,
l'ànima es desconcerta,
el camí ja no em guia.

Aquell a qui acarona la pensa enterboleix,
s'abrusa més i més el meu cor inflammat
i com brasa es desfà.

Has fet que jo t'encalci talment la llibertat,
que sols pot assolir qui hi ha estat escollit
i tant que ens fa patir.

Si et falta la tendresa
la duresa es fa dolça
i fa pas a l'amor.

Suporto

Suporto el que suporta aquell qui està malalt
i espera el guariment.
Els fruits al meu davant es baden i titil·len
i no són més que enganys,

És que els meus fruits ets tu.

Suporto el que suporta el ferro que és tan dur
i sota els malls es blega.
Aquest foc que m'inflama
no l'apaga cap aigua.

És que aquesta aigua ets tu.

Suporto el que suporta el cuir que em protegeix
i les neus han colrat.
El cor irat fet glaç
cerca l'escalf del foc.

És que el meu foc ets tu.

Suporto el que suporta un trastocat perdut
que plora i que gemega pel seu cor desolat.
la teva olor s'enganxa
per dins les meves venes.

Que el meu amor ets tu.

Suporto el que suporta aquesta terra eixuta
clivellada i resseca.
Vull retornar a la vida,
ruixa'm la teva pluja

És que ma vida ets tu.

Aimia

Te'n recordes, aimia,
quan compartíem somnis?
tots els cels eren nostres,
l'amor ens protegia del fred que ens envoltava
i res no ens separava.
El foc ens inflamava.

Te'n recordes, aimia,
quan tots junts fèiem pinya
i menjàvem pa sec?

Tot i la vida dura
els cors s'il·luminaven i ens amanyagàvem
com si fóssim moixons.

Te'n recordes, aimia,
quan l'alba ens enviava
carícies dels seus raigs.
Quan naixia el nou dia,
retroband l'esperança,
no ens abandonariem.

Te'n recordes, aimia,
quan els cors ens fiblàvem?
No hi ha altre jurament
i ens hem lligat per sempre.
Els temps ara ens somriuen
fóra un pecat deixar-nos.